

[Justitsministeren.]

loven. Vi har jo diskuteret den mange gange i markedsudvalget og i disse udvalg her, og det ærede medlem glædede sig over denne replik om traktaten fra 1742 og Ludvig den Femtende. Det ærede medlem tog jo ikke det hele med. Jeg forstår, hvis han kunne have tænkt sig at spørge, om ikke Madame Pompadour havde ratificeret den.

Jeg vil gerne sige til det ærede medlem, at det, det drejer sig om, det, jeg nævnte i udvalget, var, at da man i sin tid ønskede at opfylde grundlovens påbud om en lov om forbud mod udlændinges erhvervelse af fast ejendom — man har aldrig gjort det — opgav man det med den begrundelse, at man derved ville komme i strid med traktaten af 1875 med Schweiz og traktaten af 1742 med Frankrig.

Nu siger det ærede medlem, at denne traktat jo ikke eksisterer mere. Hvor ved det ærede medlem det fra? I udenrigsministeriet mener man ganske bestemt, den eksisterer, og at den kan påberåbes fra begge sider. Det ærede medlem er somme tider lidt for flot med sine bemærkninger, men enfin — det, der standsede lovgivningen dengang, var bestående internationale forpligtelser, herunder disse 2 traktater, som i kraft af mestbegunstigelsesklausulen kan påberåbes af en række andre stater. Det var det, jeg gjorde rede for, og det ærede medlem slipper ikke med en halvdårlig vittighed. Jeg vil give det ærede medlem den kompliment, at han kan sige gode vittigheder, så nøjs dog med det.

Jeg tror, at det ærede medlem misforstod både den højtærede statsminister og mig. Når jeg sagde til det ærede medlem, at brugen af § 42 må forudsætte, at det ærede medlem ikke mener, at der her er tale om en ekspropriationslov, så hænger det sammen med, at der i § 42 står, at denne bestemmelse ikke må anvendes — og så opregnes der en række love: finanslove, tillægsbevillingslove, love, der pålægger os forpligtelser udadtil o. s. v., og love om

ekspropriation. Jeg bestrider da ikke, at det ærede medlem formelt har ret, når han siger: ja vel, men regeringen blokerede § 73. Deri er vi enige. Men så siger det ærede medlem: så må vi i vor kamp for mindretallet bruge § 42. Jeg har spurgt: kan man gøre det, tør man gøre det, samtidig med at man hævder, at disse love indeholder ekspropriation? Tør man gøre det? (*Poul Sørensen m. fl.*: Hvad skal man ellers gøre?). Hvad man ellers skal gøre? Man skal åbent erkende, at dette ikke er ekspropriation, og derfor påberåber man sig § 42.

Må jeg endelig sige til det ærede medlem vedrørende det sidste spørgsmål, det nationale: ja men hvad vil det ærede medlem da? Han vender sig imod det, vi har foreslået; han siger, at det er forkert. Forkøbsretten hjælper ikke; bopælspligten hjælper ikke. Jeg har dokumenteret, hvad det ærede medlem sagde ved anden behandling, og jeg gentager: hvad vil det ærede medlem da sætte i stedet? Dengang gav han op. Han bliver også nødt til i dag at give op. Også af nationale grunde bør der stemmes ja ved folkeafstemningen.

Statsministeren (*J. O. Krag*): Jeg vil meget gerne lade mig juridisk vejlede, også af det ærede medlem hr. Ib Thyregod, men juridisk vejledning bør være objektiv. Når nu det ærede medlem siger, at de love, der skal ud til folkeafstemning, ikke har noget at gøre med befolkningens adgang til skov og strand, kan det ikke være objektivt rigtigt. Det er jo umuligt. Så skulle jeg da i hvert fald til trods for eller måske i kraft af min manglende juridiske sagkundskab have misforstået det hele ganske grundigt. Jeg har da den opfattelse, at de nugældende naturfredningsregler og de erstatningsregler, der findes i den nugældende naturfredningslov, har vanskeliggjort adgangen til at naturfredre så mange områder, som man ønskede at naturfredre, hvorved man har været forhindret i at skabe den adgang til skov og strand for den brede befolkning, som det